

for en stor Del ere uberegnelige; men de konstaterer, at under Forudsætninger, som maa anses for stemmende med Rimelighed, vil den foreslaaede Regel for Fordelingen af Overskudet mellem Reservefond og Bonus frembyde tilstrækkelig Sikkerhed for, at Reservefonden efterhaanden vil vokse paa passende Maade.

Ligesom det er nødvendigt at fastsætte en Minimumsgrænse for Reservefonden for overhovedet at kunne begynde at udbetale Bonus, saaledes bør der formentlig ogsaa være en Maksimumsgrænse, efter hvis Opnaaelse Tilskrivningen til Fonden hører op, idet det vilde være irrationelt, at Reservefonden skulde vedblive at vokse ud over, hvad der maa anses som fuldt ud tilstrækkeligt for Anstaltens Sikkerhed. Idet man i saa Henseende har ønsket i fuldeste Maal at være paa den sikre Side, har man som en saadan Maksimumsgrænse sat 15 pCt. af Summen af Passiv og Aktiv, en Størrelse, der af enhver Forsikringstekniker vil erkendes for endog særdeles rigelig, og som utvivlsomt ogsaa frembyder en saadan Sikkerhed, at Statens Risiko som Anstaltens Garant maa anses for at være uden reel Betydning. Naar den nugældende Bonuslov har en højere Maksimumsgrænse, nemlig 24 pCt. af Summen af Passiv og Aktiv, da er Grunden ikke den, at man har anset en saa høj Grænse som nødvendig for Sikkerhedens Skyld; men Aarsagen var dels Hensynet til den Skala, der skulde anvendes til Bestemmelsen af Bonus, dels Hensynet til de oftnævnte Bestemmelser i § 21 i Loven af 1870.

Det Beløb, som i Henhold til de omtalte Regler skal fordeles som Bonus, har man af praktiske Grunde foreslaaet samlet i en Bonusfond, af hvilken Bonusudbetalingerne udredes. Under almindelige Forhold vil hele Fondens Beholdning være at uddele. Imidlertid kunde det tænkes, at dette for et enkelt Femaar vilde betvirke en uforholdsmæssig stor Bonusuddeling, væsentlig større, end hvad der med Rimelighed kunde ventes, og da en saadan maa siges at stride mod god og for-

svarlig Livsforsikringsvirksomhed, har man ment at burde gøre Uddelingen af Fondens hele Beholdning afhængig af, at den ikke overstiger en vis Størrelse. Er Fonden større, skal kun en Del af det Beløb, der overstiger denne Grænse, uddeles for det paagældende Femaar, medens Resten henlægges, bl. a. til mulig Supplering af senere Bonusudbetalinger. Herved opnaas tillige en jevnere Fordeling af Bonus, saa at der antagelig ikke vil fremkomme store Afvigelser mellem de enkelte Femaars Bonusbeløb.

Som en passende Grænse for Bonusfondens Størrelse, naar hele dens Beholdning skal uddeles, har man sat 8 pCt. af Summen af de samlede Bonustal. Denne Størrelse er ikke blot i god Overensstemmelse med, hvad man tør forvente, at Bonus højst vil beløbe sig til, naar Forholdene i Fremtiden stille sig saaledes, som man med Sandsynlighed kan formode, men ogsaa med de Beløb, som ere komne til Fordeling ved de tidligere Bonusudbetalinger; for Femaarene 1891—95 og 1896—1900 har saaledes Bonus udgjort henholdsvis 8,08 og 7,28 pCt. af Bonustallene.

At sætte en absolut Grænse for det Beløb, der kan uddeles som Bonus for et Femaar, har man dog ikke anset for rigtigt. Men man har foreslaaet, at dersom Bonusfondens Beholdning overstiger de angivne 8 pCt. af Bonustallene, maa der — foruden dette Beløb — for den paagældende Bonusperiode kun udbetales en Fjerdedel af det overskydende, medens Resten henlægges.

Hvilken Bestemmelse Staten vil tage dels med saadanne henlagte Beløb, med Hensyn til hvilke det maatte vise sig, at der efter al Sandsynlighed ifølge nærværende Lovs Bestemmelser ikke vil blive Anledning til at uddele dem som Bonus, dels med en saadan Del af Reservefondstilvæksten, som efter Anstaltens Skøn maatte antages at gaa ud over fornøden Sikkerhed, er et Spørgsmaal, der i lange Tider vil være uden Betydning, og over for hvilket Staten selvfølgelig vil staa med den Frihed, der som Helhed betinges af Anstaltens Karakter som Statsanstalt.